

JESENIŠKA STRAŽA

Slovensko-nacionalen list.

Svoboda, čast, narod, resnica.

„Jeseniška Straža“ izhaja vsako soboto opoldne. — Naročnina za celo leto 3 krone; ako se naroči dva ali več izvodov, pa po 2 kroni izvod. Naročnina naj se pošilja na upravništvo „Jeseniške Straže“ (tiskarna Iv. Pr. Lampret) v Kranju. Na naročbe brez istodobne vpošiljatve naročnine se ne ozira. Pos. številke po 11.

Oglasi in poslanice se računajo po petit-vrstah, če tiskano enkrat 10 vin., dvakrat 15 vin., trikrat 20 vin. Večje črke po prostoru. Če se oznanilo priobčuje večkrat, je cena posebno znižana. — Rokopisi se ne vračajo. — Dopisi naj se izvolijo frankirati in naj se pošiljajo na uredništvo „Jeseniške Straže“ v Kranju.

Št. 42.

V KRANJU, 16. kimavca 1905.

I. leto.

Napisi na novi železnici.

Konec.

Ozemlje, po katerem bo tekla železnica od Celovca dalje doli do Trsta, je slovensko ozemlje. Narod, ki biva tod, je slovenski narod, jezik, ki se govori ob novi železnici, je slovenski jezik, in le tuptam se najde kak mogočnejš, ki se smatra za Nemca ali kaj drugega, in zaradi peščice takih ljudi naj bi se preziral jezik stoinstotisočev slovenskega prebivalstva! Ne, tu se pač motijo oni, ki tako mislijo, kajti računali so brez krčmarja, računali so brez slovenskega ljudstva, ki bo s svojim denarjem vzdrževalo ta del nove železnice. In zato se tudi nikakor še ne moremo dovolj načuditi slovenskim državnim poslancem, ki so tako hitro bili pripravljene glasovati za one lepe milijone, ki jih je še treba za dograditev nove železnice. Tu je bil čas, da bi bili odločno zahtevali slovenskih napisov in slovenskih uradnikov za oni del železnice, ki teče po slovenskih tleh. Nemci, katerim je mnogo več za novo železnico, kakor pa nam Slovencem, bi bili hote ali nehote morali molčati, ako bi si hoteli zavarovati železnico. Ali kaj, po toči zvoniti je prepozno, in koroški Slovenci tedaj še niso imeeli svojega poslanca na Dunaju. Vsekako pa poudarjamo še enkrat, da najodločnejše zahtevamo od c. kr. vlade, da se tu izkaže pravično napram slovenskemu narodu!

PODLISTEK.

Na Golico!

Topopisne črtice iz Karavank.

Dalje.

Z vrha Golice so ti odprta in te vabijo pota na vse strani. Večina bo krenila zopet nazaj v Planino; toda vračati se po isti poti na isto stran je zoper načelo pravih turistov, ki želijo vedno izpremembe in novih prizorov. In tem je zlasti priporočati pot po grebenu na Jekljevo sedlo, ki loči Golico od Kleka in je zvezano tudi z nemško kočjo po lepi stezi ob južnem pobočju Goličinem. Mi pa se spustimo z vrha tik ob robu, s katerega se nam še vedno, kakor z vrha Golice, odpira prelep razgled na obe strani, doli na imenovano sedlo. Pol urice — in na njem smo. Zdaj pa treba zopet lesti nekaj časa navzgor ob Klekovem pobočju. Steza ne gre do vrha, nego vodi ob južnem pobočju Klekovem na drugo gorsko sedlo,

Ako le nekoliko pogledamo, kod bo tekla nova železnica, potem je takointako vsaka nadaljna beseda odveč. Ali ni celi Rož slovenski? Ali ne biva od Celovca pa do predora Področčico samo slovensko ljudstvo? Koliko je med tem ljudstvom ljudi, ki ne razumejo niti besedice nemški! In tisti, kateri se štejejo za Nemce, ali niso sinovi slovenskih staršev, katerih večina še dandanes ne more razumeti, kako je mogoče biti Nемеc, če je človek rojen Slovenec in samo za silo stolče par nemških besed, pa tako, da ga ne razume niti najučenejši nemški profesor! Koliko pa je pravih Nemcev v Rožu? Na prstih ene roke bi jih skoraj naštel vse! In slavna tvrdka Ferdinand grof Egger v Bistrici naj le nekoliko pogleda okrog sebe in spomnila se bo, da je morala napeti ves svoj upliv, da je bistriška občina še ostala v nemškutarskih rokah. Ko pa bodo čez tri leta zopet občinske volitve, potem bo pa zapokalo na vseh koncih in nova železnica bo tekla po celem Rožu samo po slovenskih občinah! Tako je z nemštvom v slovenskem Rožu.

Nemci bodo gotovo v resnici napeli vse moči, da bi vsaj z nemškimi napisi na kolodvorih označili Rož za popolnoma nemško dolino. Mar je njim „Fremdenverkehr“, njim je le zato, da bi kazali tujcem najlepšo dolino na Koroškem kot svojo last. Trdno smo prepričani, da ne bodo imeli prav čisto nič proti dvojezičnim napisom pri cestnih

imenovano Rovščica (1595 m), napačno tudi Rožica, kakor se bere v zemljevidih. Ime namreč prihaja od rudnih rovov, ki se nahajajo v obližju. Nekateri nazivajo tudi sosedni vrh zahodno od Kleka „Rožico“, — pravilno pa se imenuje Hruški vrh (1776 m). — V masivu med Hruškim vrhom in Rovščico je prevrtan karavanski predor.

Kaj mikaven pogled se nam med potom odpre nazaj na Golico in obe kočji, ki prijazno zreta v svet, ena s pobočja, druga pa z vrha. Kar nič ne kazita celotne slike — nasprotno, Golica celo pridobi po obeh kočah na mičnosti. Odtu šele pravzaprav vidimo precejšnjo razdaljo med obema kočama in vemo ceniti izbornost lege Kadilnikove kočje. — V eni uri smo na sedlu Rovščice (1595 m). Tu se ločita dva pota: eden vodi ob južnem pobočju Hruškega vrha doli na Ravne ter te privede čez rovtarske pašnike v dobri poldrugi uri na Dovje, drugi pa krene s sedla na Hruški vrh in te pripelje

prehodih čez žnleznico, kajti ti se ne vidijo tako dobro, ko vlak hitro vozi mimo, in državna oblast jih bo gotovo namestila po celi progji. Le postaje, te jim ne dajo miru; kajti tujci bi ne razumeli nemških napisov, ako bi bili tudi slovenski zraven. No, s pametjo bahati se pač ne morejo taki „modrijani“!

Ker pa se čuje, da bo morda železnica že dogotovljena, vsaj v nekaterih oddelkih, že letošnjo jesen, je pač sedaj zadnji čas, da se postavimo Slovenci pošteno na noge za svoje pravice. Slovenski poslanci se pač ne smejo prikazati pred svoje volilce, ako ne prinesejo s seboj zagotovila, da se ne bo na novi železnici kršila najpreprostejša pravica slovenskega naroda! Tu se naj torej pokaže, ali naj vlada še nadalje pometa z nami, ali naj bo ~~še~~ konec njenih krivic. Pravice zahtevamo, pa naj bo potem kakor hoče! Ali — ali!

Prešernova slavnost.

Slovenski narod je proslavil v nedeljo svojega pevca-prvaka, svojega proroka, velikega genija, ki je z divnim zanosom budil Slave rod, strmečim Slovencem odklepal oči in jim kazal pot, katero naj sledi slovenski duh. V nedeljo je slovenska stolica bela Ljubljana, razkrila spomenik božjemu pevcu, dr. Francetu Prešernu.

z njega do pod lepega vrha Babe (1894 m), ki se prav impozantno postavi pred naše oči. Naša turistična žila nam ne dá, da ne bi od sedla Rovščice potozili na Hruški vrh. Zato pustimo prvi pot na strani, pa jo mah-nimo v goro! Pol urice žrtvujemo, in zopet se nam otvori prelep razgled s Hruškega vrha, ki se kosa z onim z Golice. Novega ne vidimo z njega razen bližnje okolice nič; zlasti je lep pogled na mela Klekova in silno razrito njegovo pobočje proti koroški strani. Pogled na Triglav pa se nam zdi še lepši nego z Golice, zlasti pa na Vrata in Aljažev dom konec Vrat.

Od Hruškega vrha je nadelana steza ob peščenem in razritem gorskem pobočju proti severnem vrhu visoke Babe. Skoro smo zopet na razpotju pod vrhom Babinim. Krasen pogled se nam odpre na divji Greben (1874 m, Hühnerkogel) in zahodno od njega na sivo glavo Kepe (2144 m). Romantika, razlita v tem zanimivem najzahodnejšem

Bil je to narodni praznik, dan kulturne proslave, ko je slovenski narod se poklonil manom svojega najboljšega sina. Postavili smo bronast spomenik njemu, ki je živel samo za ljubljani svoj narod, ki je sipal žarke svojega srca in uma v temo, v kateri je kopnel slovenski narod. Na visoki piedestal smo postavili spomenik njemu, ki je kot svetel meteor se prikazal slovenskemu svetu, ki je razsvetljeval mrak svoje domovine in razganjal sence noči slovenskemu imenu.

V osemnajstem stoletju so se evropski narodi prebudili iz dolgotrajnega spanja ter se izkušali otresti spon duševnega suženjstva in telesnega robstva.

Tudi slovenski narod se je začel zavdati, da ima i Slovenec pravico živeti kot narod.

In ravno v tej dobi se je pojavil med Slovenci največji slovenski pesnik - umetnik in mislec Franc Prešeren. Smelo trdimo, da je ravno Prešeren oni ogenj, ki je povzročil, da naš narod ni zaspal večnega spanja. V dobi, ko je kruti despotizem že v kali zadušil vsako narodno gibanje, v dobi, ko je bil vsakdo kot panslavist kruto preganjan, kdor se je priznal kot Slovenca, je Prešeren bogatil danzadnem naše takratno silno neznatno slovstvo s prekrasnimi biseri in zakladi svojega velikega duha. S temi biseri je odkrival tako svojim rojakom, kakor vsemu ostalemu svetu krasoto in bogatstvo našega prelepega, a do tedaj sramotno teptanega jezika. Dasi je bil Prešeren vzgojen v nemških šolah in v nemškem duhu, vendar je svoje čute in svoje misli izražal v slovenskem jeziku. Iz tega je razvidno, kako velik rodoljub je bil. Iskreno je ljubil svoj narod in globoko je čutil, kakor more čutiti le duševni velikan pesnik, veliko nesrečo svoje teptane domovine.

Njegove pesmi so utrinki božjega duha, ki so proslavile njegovo ime in ga ovekovečile. Z zlato knjigo njegovih poezij se naslanjajo človeška srca, vneta za lepo in blago, v njih iščejo krepila in bodrila tisoči, ki se dvigajo navzgor k solncu lepote.

Od vseh krajev, iz vseh dežel, kjer žive sinovi Slave, so prihiteli k nam bratje Slovani, da pri tej proslavi z nami vred slavijo našega Prešerna. Radosti in veselja se nam topi srce v teh dneh, ki nam pričajo, da nismo osamljeni, da z nami čuti sto in stotisoč Slovanov. In ko je pala zavesa ter zablestel bronast kip našega pesnika, so se prepričali naši bratje, da je slovenski narod čil in da zna ceniti svoje velike sinove.

predelu Karavank, nas vabi, da krenemo po interesantno izpeljani stezi čez Babo, ozir. pod njenim vrhom na sedlo Mlinca, ki veže Greben in Babo; a kdor hoče o pravem času na vlak v Dovje, udari jo izpod Babe čez planinske pašnike in gozdove v grapo potoka Mlince, — v dobri uri si pa v Dovjem. Pot je zaznamovana.

Pasijoniranega turista bo težko spraviti v Dovje, ako je došel že do pod Babinega vrha. Pot je postala zanj šele prav zdaj najbolj mikavna, ko opazi z dalje, kako travverzira interesantna steza južna mela Grebenova in se vije okoli ostrih njegovih robov. Nič ga ne zadrži, da ne bi ubral te še tri ure trajajoče poti na Kepo. Do sedla Mlince ni posebno daleč, a dolga je pot dalje mimo Grebena v velikem loku do

Postavimo svojemu Prešernu tudi živ spomenik, ki bode trajal večno. Postavimo mu spomenik v vseh srcih našega naroda s tem, da seznanimo slehernega Slovenca in sleherni Sloveuko z njegovimi nesmrtnimi deli tako, da bode vsak Slovenec poznal Prešerna. Do zadnje gorske vasi naj zadoni njegova slava in v zadnji gorski koči naj se čuje glas njegove lire.

* * *

Kakih 20.000 ljudi je pripeljalo spoštovanje do slovenskega genija pred spomenik njegov, navzočih je bilo okolo 178 društev in deputacij z okoli 40 zastavami. Vsa Ljubljana se je ovila na slavnostni dan z slovenskimi zastavami. Ob polu 11. uri dopoldne se je začel pomikati veličasten sprevod na slavnostni prostor na Marijin trg pred še zakrit Prešernov spomenik, na obeh straneh ceste pa je stalo tisoče in tisoče ljudstva. Sprevod je otvoril oddelek ljubljanskega „Sokola“ na konjih, za njimi so se peljali povabljeni gostje: Odposlanci kraljevega stolnega mesta Belgrada, odposlanci kraljevega stolnega mesta Prage, zastopniki vseučilišč, praškega, petrograjskega, moskovskega itd. Armada navzočih slovenskih „Sokolov“ je štela okoli 400 korenjakov. Za temi so stopala druga društva in korporacije.

Slavnostni govor je govoril dr. Iv. Tavčar, in ob pol 12. uri so padle zaves, ki so zagrinjale spomenik Prešernov. Tedaj je zagromel top na ljubljanskem gradu, in iz tisoč grl se je razlegalo: „Slava Prešernu!“ Cvetje se je usipalo na spomenik, orila je mogočna slovanska himna. Nato so govorili odposlanci vseh slovanskih narodov ter položili pred spomenik srebrne in lovorove vence. Kmalu je bil ves v vencih in slovanskih trikolorah. Od spomenika je bil slavnostni obhod društev po mestu, nato je bil v „Narodnem domu“ banket gostom na čast in zvečer komerzi.

Lepše narodne slavnosti od te še ni praznovala Ljubljana. Naj živi Prešernov duh med nami!

O Prešernu

bo predaval g. J. Pretnar v nedeljo 17. t. m. ob polosmih zvečer v salonu g. Ferjana na Savi (sokolova telovadnica). Vsi častilci in prijatelji našega velikega pesnika Prešerna se uljudno vabijo k temu predavanju. Vstopnina prosta.

Škrbine. Dasi je pot ves čas zaznamovana, in nadelana, vendar je stopati na nekaterih krajih oprezno, da ti ne izpodleti in ne treščiš v stranske grape. Na vrhu Kepe pa si odškodovan obilo za svoj trud. Pogled na Blaško jezero je vreden, da polezeš na skalovito Kepo, ki je eden najinteresantnejših vrhov v Karavankah.

Z vrha Kepe je zaznamovana pot na koroško stran v Lače k Blaškemu jezeru (4½ uri) in na Kranjsko čez planino Jepco v dolino Belce, skozi katero drži vozna pot na cesto v Savski dolini in naprej v Dovje: med potjo se lahko okreпчаš v „Berthahütte“, katero je zgradila Beljaška sekcija „D. u. Ö. Alpenvereina“ okoli leta 1883. Z Dovja pa do vrha Kepe je štiri ure hoda.

* * *

Konec pril.

Novičar.

Občinski odbor jeseniški je bil zastopan pri odkritju Prešernovega spomenika po gg. Klinarju, Schreyu, Trevnu in Vovku. Velepomembne slavnosti se je udeležilo tudi 25 članov jeseniškega Sokola v kroju in več drugih Jeseničanov.

Občni zbor jeseniškega Sokola se vrši jutri v nedeljo ob štirih popoldne v telovadnici. Člani naj bi se v obilnem številu udeležili tega občnega zbora.

Hruščane in Planince hujska „Slovenec“ proti sedaj baje „liberalnemu“ občinskemu gospodarstvu ter skuša na ta način napeljati vodo na svoj mlin. Prepir med odborniki je nastal pravzaprav radi nekega popolnoma neznatnega vzroka in upamo, da se isti zopet kmalu pobotajo, ker če se bodo prepirali med seboj, škodovali bodo le samim sebi in koristili Nemcem, ki se jim bodo lepo v pest smejali, da še tam nečejo biti svoji gospodarji, kjer so lahko. Zanašamo se na razsodnost Hruščanov in Planincev, da ne bodo prostovoljno silili pod — nemški podplat.

Tovarniška godba na Savi je obhajala v nedeljo 10. t. m. desetletnico svojega obstanika ter priredila v ta namen gozdno veselico v Hrenovici. Veselice se je udeležila tudi jeseniška požarna bramba. Več govornikov je povdarjalo, da je treba sloge med Jesenicami in Savo ter slovenske zavednosti. Tudi mi se temu mnenju pridružujemo, samo čudno se nam zdi, da smo zapazili samo eno slovensko zastavo, in še to bi bili odstranili, da se ni zanjo potegnil P. Rozman, pač pa je odmevalo v noč tuleče hajlanje nekaterih razgretih turnarjev. Dokler se taki elementi in na tako izzivajoč način udeležujejo sličnih prireditev, je pač dolžnost vsakega Slovenca, da se jih — izogne.

„Für das Vaterland“ so prebadali nemški turnarji svoje klobuke pri desetletnici tovarniške godbe. Ljudje so se temu delovanju „za domovino“ jako čudili, ker ga niso mogli razumeti. Želeti je, da turnarji udeležencem veselice pojasne pomen prebadanja klobukov „za domovino“. Ali se mogoče že uče, kako bodo enkrat prebadali Slovence?

Nekaj se kuha v naši občini. Nemci si na uho pripovedujejo, da bo to za Slovence jako grenka jed. Pozor toraj, Slovenci, in primešajmo o pravem času toliko sladkorja vmes, da nam bo dobro teknila. Sicer pa, kdor drugemu jamo koplje . . .

Razpis službe otroške vrtarice. Na otroškem vrtcu „Družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani“ na Savi pri Jesenicah se razpisuje služba druge otroške vrtarice. Prejemki so: plača letnih 800 kron in prosto stanovanje. Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda. V Ljubljani, dne 25. avg. 1905.

Neki Tone Kosmač, sin slovenske matere, sedaj tovarniški mojster in seveda strasten hajlovec, je predlagal pri odborovi seji tov. godbe, da se naj pri veselici v Hrenovici izobesijo frankfurtarice, a se je vendar še nekdo našel, ki je to nesramnost zavrnil. Dokler bodo silile take žalostne karikature na površje, se bo pač težko povrnil narodnostni mir v našo občino.

Križem sveta.

Otrok med Levi. Da imajo tudi divje zveri nekak čut za slabotne otročiče, je pokazal slučaj, ki se je pripetil v Rock Islandu. Neka mati je šla gledat potujočo menažerijo ter vzela svojo 6letno hčerko s seboj. Med predstavo je prišla nevihta, in vse je drlo domov. V gnječi se je deklica materi izgubila. Ker ni vedela pota domov, vrnila se je k menažeriji. Tam je ravno hlapec krmil v kletki leve. Mala deklica je šla po stopnicah v kletko, kjer sta bila dva stara in dva mlada leva ter legla v kotichek, kjer je trdno zaspala. Hlapec je pri svojem delu ni zapazil ter kletko zaklenil. Drugi dan so našli deklico sredi med Levi in le z zvi-jačo je bilo mogoče zverinam vzeti varovanko.

Matematična znanost pri Japoncih. Na Japonskem je bila matematična znanost že v 17. stoletju na isti stopinji kot v Evropi. Nadaljni razvoj te znanosti pa na Japonskem ni več enako korakal z Evropo. V zadnjih stoletjih ni imela Japonska takih matematičnih genijev kot Evropa, a to zategadelj, ker so se rezultati matematike varovali kot tajnosti ter niso prišli v širše sloje. Slušatelji višje matematike so se namreč morali zakleti, da bodo varovali priučeno za tajnost.

Živinska mačeha. V Straznici na Češkem je kmetica Mrazek svoji 9letni pastorki polila glavo s petrolejem ter jo zažgala. Sosedje so sicer deklico pogasili, a bila je že tako hudo opečena, da je umrla v bolnišnici. Ko se je oče nesrečne deklice vrnil s polja, premlatil je ženo tako, da je nezavestna obležala.

Obleka za 300.000 kron. Kneginja Čar-toriska v Parizu si je dala napraviti obleko, na kateri bo njen knežji grb iz samih dijamantov. Ker je treba v ta namen dijamante preluknjati, izgube seveda precej svoje vrednosti, vendar pa bo obleka z njimi še vedno vredna 300.000 kron. Samo za delo je plačala 50.000.

Ciganke — čarovnice. V občini Joak pri Šopronju je samica Jožefa Bedö ležala hudo bolna, ko sta prišli k njej ciganki Ana in Marija Horvat, češ, da ste poslani k njej kot čarovnici, da ji pridobite zopet zdravje. Začeli sta v sobi žgati neke smradljive rastline, da se je soba napolnila z dimom. Potem se je morala bolnica pustiti — briti, a končno je vsled dima postala nezavestna. Tedaj pa sta ciganki brž pobrali po hiši vse, kar se je dalo odnesti ter pobegnili. Eno ciganko so orožniki že ujeli.

600 kron za striženje las. V Luksemburgu je poklical neki bogatin brivca z Duna-ja, da mu pride strič lase. Ta „špas“ ga bo stal 600 kron.

Polje, polno zlata, so našli v Ameriki trije meščanje iz Šeridana. Polje se nahaja ob gorovju Big Horn.

Dvoboj na dnu morja. Blizu svetilnika Santa Ana v Palermu se je nedavno potopila ladja. Potapljač Cappoda se je spustil na morsko dno, da vidi, ali bi se dala ladja vzdigniti. Ko je preiskoval, je naletel na drugega potapljača, nekega Rado, ki je bil pri istem poslu. Ker je pa imel prvi oblastveno dovoljenje, da si vzame, kar najde na dnu v okrogu 30 metrov, začela sta se vročekrvna Socilijana prepirati. Hipoma je Cappodo z vso silo pozvonil. Ko so ga potegnili iz morja, bil je že v nezavesti ter

je malo manjkalo, da se ni zadušil. V prepiru mu je bil namreč Rado prerezal sesalko, po kateri je dobival potapljač zrak ter mu je voda udrla v grlo.

Strašen potres v Kalabriji. V Kalabriji v južni Italiji je nastal v jutro dne 8. t. m. ob 2:55 strašanski potres, ki je trajal 18 sekund. V različnih krajih, Castansaro, Monteleone, Vico, Messina, Nicasto, Stefan-zoni itd. je divljal potres ter razdril hiše, ki so tam precej primitivno postavljene. Radi tega je toliko človeških žrtev. Sodi se, da je potres ubil kakih 1000 oseb. Ljudstvo je seveda vse zbegano, brez strehe. Hiše so razpokane in podrte, celi kraji so pokončani. Ljudstvo beži iz razvalin. Mrtvih je toliko, da jih niso mogli z lepa pokopati, marveč so ležala trupla okoli ter razširjala smrad. Vojaštvo je neumorno na delu. Italijanski kralj Viktor Emanuel je došel sam na kraje nesreče. Ljudstvo ga je navdušeno sprejelo. V kraju Zamorano so se porušile vse hiše. Vse je grozno razdejano. Minister za javna dela Ferraris, ki potuje po nesrečni pokrajini, je zaukazal povsodi deliti zdravila in denar ter je določil zdravnike za posamezne kraje. Škoda se vidi vedno večja. Ljudstvo je vse preplašeno, ker se sunki ponavljajo.

Slavnim šolskim vodstvom

se priporoča tiskarna Iv. Pr. Lampret v Kranju, zlasti ob začetku šolskega leta. Izšel bo v tej tiskarni jako pripraven

„Učiteljski koledar“

ki obsega tudi imenik šol in učiteljstva, stalež in zapisnik. Istotam se dobe tudi po najnižjih cenah vse šolske tiskovine.

Veliko izber otroških vozičkov

od 9 kron naprej, ročnih košaric, kovčkov, najboljših strun za citre, gosli in kitare, Andrapogon, najboljšo sredstvo za rast in proti izpadanju las, in razno galanterijsko in špecerijsko blago na drobno in debelo po najnižjih cenah

priporoča

Magda Rant, Kranj, pod mestom št. 14.

M. Vidic

izdelovalec sodavice, malinovega soka in pokalic (kraherl)

v Leseah na Gorenjskem

priporoča svoje izdelke.

29-20

Postrežba točna. Cene nizke.

HOTEL „ILIRIJA“

16-35

Ljubljana

Kolodvorske ulice št. 22

3 minute od južnega kolodvora.

Shajališče vseh Gorenjcev.

Udobni restavracijski prostori, moderno urejena kavarna z dvema najnovejšima biljardoma ameriškega sistema, lepo, nanovo urejene sobe za prenočevanje. — Kopalne sobe v hiši. — Točijo se najboljša štajerska naravna vina, pristni dolenski cviček iz Gadove peči, kakor tudi priljubljen hrvaški pelinkovec. — Izborna kuhinja. **Postrežba točna. Cene nizke.**

Za mnogobrojen obisk prosi spoštovanjem

Fric Novak.

Mavricij
Smolej

urar na Jesenicah

priporoča svojo veliko zalogo

vsakovrstnih ur

kakor žepnih, stenskih ur in budilk, verižic, prstanov, uhanov i. t. d., dalje zlatnine in srebrnine od najfinejše do navadne.

Sprejme tudi popravila, katera izvršuje natančno in točno po zelo nizkih cenah.

6-38

Ako hočete

dobro idočo uro poceni
kupiti, zahtevajte cenik

31-18

tvrdke N. Suttner, urar v Kranju.

Kaj je

SEYDLIN?

Priznana najboljša, po najnovejših
izkušnjah higienije sestavljena in večkrat
odlikovana kozmetična

ustna voda.

Dobiva se pri gg. I. Krašovicu, A. Trevnu
ter gospj Jerici Morič.

Izdelovalec: O. Seydl, Ljubljana, Špi-
talske ulice 7. 3-38

Pivovarna

G. Auer-jevih dedičev

v Ljubljani

Wolfove ulice št. 12

priporoča slavnemu občinstvu in spoštovanim gostilničarjem svoje
izborni marčno in na bavarski način varjeno pivo.

Pivo se oddaja v sodcih in zabojih.

Zaloge: v Kranju, Idriji, Dobrépoljah, na Robu, v Mokro-
nogu, Metliki, Vačah, Polhovem gradcu, na Igu, na Dobrovi, v
Št. Vidu na Dolenjskem, v Mirni, v Podbrdu in na Grahovem
(Goriško) in v Podgradu (Istra).

Ustanovljena leta 1854.

Tvrdka je bila v letu 1904 v Parizu in v Londonu odlikovana z
najvišjim odlikovanjem, namreč z „grand prix“, častnim križ-
cem in zlato kolajno.

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Tiskarna in založništvo

Poštne hranilnice
račun št. 867.569.

Iv. Pr. Lampret v Kranju

Uredništvo in upravnništvo
„Gorenjca“

Uredništvo in upravnništvo
„Jeseniške Straže“

Tiskovine za gg. trgovce in
obrtnike, slavna društva,
hranilnice in posojilnice.

Vizitnice, kuverte, pisma, račune,
okrožnice, vabila, dopisnice, osmr-
tnice, tabele, lepaki, brošure, knjige
i. t. d. i. t. d.

Razglednice v več barvah.

Izvršuje

Vsakovrstna tiskarska

dela

v vsakem obsegu po kolikor

možno najnižjih cenah.

Zaloga:

Šolske tiskovine.

Ilustrirani

„Vodnik po Gorenjskem“.

„Osebna dohodnina“

Uredil Valentin Žun,
c. kr. davčni nadzornik.

Čišna in ukusna izvršitev. — Hitra in točna postrežba. — Na željo se pošlje tudi proračun troškov.